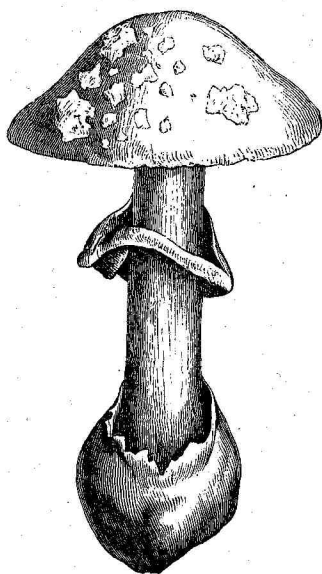
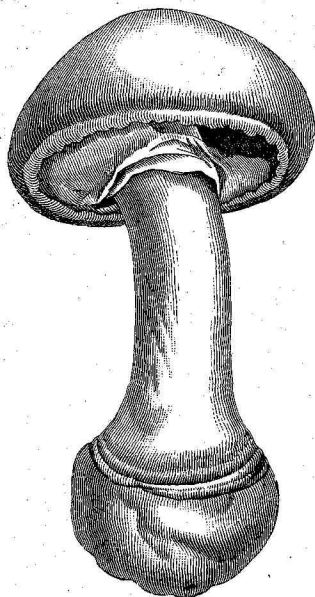
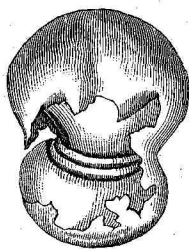

θανούσης επενεργείας. Οἱ ἑξαπατηθέντες συνήθως ἐννοοῦσι τὸν κίνδυνον πολὺ ἄργά καὶ ἐπομένως δὲν εὐρίσκουσι πλέον μέσα καὶ τρόπους, ὅπως ἐξουδετερώσωσι τὴν δηλητηριώδη τοῦ ἐπενέργειαν. Ἐὰν φάγωμεν ἄλλους βλαβεροὺς ἀμμανίτας, ὡς τὸν ἐρυθρὸν π. χ., αἰσθανόμεθα ἀμέσως μετὰ πάροδον ἡμισείας μέχρι μιᾶς ὥρας τὰ πρῶτα συμπτώματα τοῦ δηλητηριασμοῦ καὶ ἔχομεν ὅπωςδῆποτε καιρὸν νὰ καταφύγωμεν εἰς σωστικὰ μέσα, πρὸς τοῦτοις δὲ ὁ τελευταῖος οὗτος προκαλεῖ πολὺ λάκκις πρὶν ἢ συμβῇ ἀκόμη ἡ πέψις ἐμετόν, ὅστις ἀρκεῖ εἰς ἀπαλλαγὴν ἡμῶν ἀπὸ τοῦ κινδύνου, ἐν ᾧ τὸν διὰ τοῦ λευκοῦ φαλλοειδοῦς ἀμμανίτου δηλητηριασμὸν αἰσθανόμεθα ὅταν πλέον δὲν ᾔνε δυνατόν νὰ ἐπιχειρήσωμεν τι κατ' αὐτοῦ — καὶ δι' αὐτὸ ἀκριβῶς οὗτος εἶνε ὁ κινδυνώδεστατος μεταξὺ ὅλων τῶν ὁμοίων του.

Ἐκ τῆς παραβολῆς πολυαρίθμων δι' αὐτοῦ προξενηθέντων δηλητηριασμῶν μανθάνομεν ὅτι ἡ ἀπαισία τοῦ ἐπενέργειας ἀρχίζει δεικνύουσα συμπτώματα 10—20, οὐχὶ δὲ σπανίως 30—48 ὥρας μετὰ τὴν εἴσοδον αὐτοῦ εἰς τὸν στόμαχον. Μετὰ 8—10 ὥρας ὁμως

πᾶσα βοήθεια καὶ θεραπεία εἶνε περιττὴ καὶ ἀνεπαρκής, μάταια εἶνε ὅλα τὰ ἐμετικά μέσα, διότι ἡ δηλητηριώδης αὐτοῦ

οὐσία ἀπερροφήθη ἤδη ἐντελῶς ὑπὸ τῶν ἰσθμῶν τοῦ ὀργανισμοῦ μας. Ἡ ἐνέργεια αὐτῆς ἐξαρτᾶται φυσικῶς ἐκ τοῦ ποσοῦ τῶν φαγωθέντων ἀμμανιτῶν, ἐξ ὧν ὅμως δύο ἢ τρεῖς μόνον ἤρκεσαν πολλὰκις νὰ ἐπιφέρωσι τὸν θάνατον. Ἡ στατιστικὴ ἀπέδειξε πρὸς τοῦτοις ὅτι τὰ δύο τρίτα τῶν τοιούτου εἶδους δηλητηριασμῶν εἶνε θανατηφόρα, φαινόμενον, μὴ παρατηρούμενον εἰς τοὺς ἄλλους δηλητηριώδεις ἀμμανίτας, οἵτινες καίτοι διαταράσσουν σπουδαίως τὸν ὀργανισμόν μας, σπανίως ὁμως ἐπιφέρουσι τὸν θάνατόν του. Τὰ συμπτώματα τοῦ τοιούτου δηλητηριασμοῦ εἶνε φοβερά, δὲν διαφέρουσι πολὺ τῶν ἐκφάνσεων τῆς χολέρας καὶ τυραννοῦσι τὸν πόσχοντα μέχρι θανάτου, ὅστις καὶ ἐπέρχεται ἐντὸς δύο ἡμερῶν.

Διὰ ταῦτα μεγάλη προσοχὴ πρέπει νὰ καταβάλλεται

περὶ τὴν συλλογὴν ἀμμανιτῶν καὶ τὴν ἀγορὰν τοιούτων, ἀπαιτεῖται δὲ καὶ γνώσις αὐτῶν ἀκριβῆς πρὸς ἀποφυγὴν παντὸς κινδύνου.

ΑΘΗΝΑΪΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ.

Τὰ βαρέλια καὶ τὸ περιεχόμενον αὐτῶν. — Ὁ ρητινίτης καὶ αἱ ἐκλογαί. — Ἐμφάνις τοῦ σαλεπτοῦ. — Δύο δημοτικὰ ἄσματα. — Εὐζῶνοι καὶ σαλπείσματα. — Δίκη καὶ ὀδυνῆρά ἀνάμνησις. — Περσινὸν πάγκα τῶν εὐζώνων ἐν τοῖς παραπήγμασι.

1. Ὀκτωβρίου 1887.

Αἱ ὁδοὶ τῶν Ἀθηνῶν εἰσι πλήρεις βαρελίων. Οἱ οἶνοπῶλαι ἐξέβαλον αὐτὰ ἐκ τῶν ὑπογείων των, τὰ πλύνουσι δι' ἀσβέστου, τὰ δένουσι μὲ νέα βεργιά, ἀντικαθιστῶσι σσηπιῦτάν τινα δούραν, χρωματίζουσι τὰς σιδηρὰς στεφάνας των. Αἱ παρατεταγμέναι προγαστορες αὐταὶ βαρέλαι, ἀφ' οὗ ἐμπλησθῶσι γλεύκους, θὰ ἐπιστρέψωσι πάλιν εἰς τὴν θέσιν των ἐκ τῆς ἀραχνιασμένης δὲ καὶ σκοτεινῆς εἰρκτῆς των θὰ ὀνειροπολῶσι τὸ λαμπρὸν φάος τοῦ ἡλίου, ὅπερ τόσον ἡδέως ἐθέριμανε τὰ εὐρώτιωντα ἐκ τῆς ὑγρασίας, τὰ ἐκ βρυματισμῶν, ὡς εἰπεῖν, ἀπορριχνωθέντα μέλη των.

Τί ἐγκλείουσι τὰ βαρέλια ταῦτα! παννυχίους κώμους καὶ κιδαρισμούς, καὶ ἀμανέδες ἐντὸς ταβέρνας, ἐν τινὶ γωνίᾳ τῆς ὁποίας μεμονωμένος πότης, πνίξας ἐν τῷ οἶνῳ τὸν πόνον του, χαράσσει, κατὰ τὸ ὠραῖον ποίημα τοῦ Κοππέ, ἐπὶ τοῦ τραπέζιου διὰ τῶν σταγόνων τοῦ ποτηρίου του γυναικεῖον ὄνομα! χοροὺς ὑπὸ τὴν πρασίνην σκιάν τῶν δένδρων τὰς ἡμέρας τῶν πανηγύρεων καὶ ἤχους βιολίων καὶ λαγούτων τὰς ἡμέρας τῶν γάμων, ὅτε ἡ νύμφη ἀπαστράπτει ἐκ τῶν φλωρίων καὶ τεθλιμμένα σιχώρια ὅταν ἐμβάπτηται τὸ παξιμάδι εἰς τὴν μακαριὰν διὰ τὴν μνήμην τοῦ δυστυχοῦς ὅστις ὑπνώττει ὑπὸ τὸν ξύλινον σταυρὸν τοῦ νεκροταφείου!..

Ὁ ρητινίτης θὰ γελάσῃ μετὰ τοῦ εὐτυχοῦς,

Und wird mit den Betrüben klagen

ὡς ὁ κώδων τοῦ Σίλλερ.

Ὁ ρητινίτης! Ἀπορῶ πῶς δὲν εὔρεν εἰσέτι τὸν ὕμνητὴν του. Ἄνευ αὐτοῦ δὲν εἶνε δυνατόν νὰ λειτουργήσῃ τὸ συνταγματικὸν ἡμῶν πολίτευμα, δὲν εἶνε δυνατόν νὰ ἔχωμεν κοινοβούλιον, διὰ τὸν ἀπλούστατον λόγον ὅτι δὲν δυνάμεθα νὰ τὸ ἐκλέξωμεν. Ἐκλογαί ἄνευ ρητινίτου!... Ἐφημερίς τις ἀνέγραφε πρό τινας ὡς τὸ φυσικώτατον πρᾶγμα τοῦ κόσμου, ὅτι ἕνεκα τῶν πολλῶν ἐκλογῶν τοῦ ἔτους τοῦτου ἐξηντλήθησαν ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα πάντα τὰ περισσεύματα τοῦ ρητινίτου. Ὁ πρῶτος δήμαρχος Ἀθηναίων τὰς παραμονὰς τῶν ἐκλογῶν ἀντὶ νὰ δημοσιεύσῃ πρόγραμμα παρέταξε βαρέλας ρητινίτου ἐν τῇ αὐλῇ του. Ὁ ρητινίτης φωτίζει τοὺς ψηφοφόρους πρὸς ποῖον μέρος τῆς κάλπης νὰ διευθύνωσι τὴν χεῖρά των· ὁ ρητινίτης εἶνε τὸ ἅγιον μῦρον δι' οὗ χρίονται οἱ βουλευταί· διὰ τοῦτο Γάλλος τις κρίνων τὰ καθ' ἡμᾶς ἡδύνατο νὰ εἴπῃ ὅτι αἱ ἐκλογαί ἡμῶν ἂν εἶνε σπανίως raisonnées εἶνε ὁμως πάντοτε resinées.

Με τὰς πρώτας τοῦ φθινοπώρου φύχρας ἐφάνησαν οἱ σαλεπτοῦδες. Ἀπὸ τῆς τετάρτης μετὰ τὸ μεσονύκτιον ὥρας

καὶ πολλάκις ἔτι πρό, ἐν ᾧ αἱ ὁδοὶ εἰσι βεβυθισμέναι εἰς σκοτίαν, ἀκούεται ἡ φωνή: Σαλέπι! . . Ζεστό! . . καὶ διέρχεται ὁ σαλεπτιῆς διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς κρατῶν τὸ γιουμουμί μετὰ τοῦ ὑψηροσμένου πυραύνου, καὶ διὰ τῆς ἐτέρας μικρὸν φανὸν καὶ τὸ ἐκ λευκοσιδήρου καρτάλι (ποτηριοθήκη), ὅπερ ἐνίοτε φέρει ἐξωσμένον περὶ τὴν ὀσφὺν δίκην σελαχίου, παραρτῶν καὶ ὀρμαθὸν κουλουριῶν.

Γέρων τις, οὗ τὰ βλέφαρα ἀποφεύγει ὁ ὕπνος, φοιτητής, ὃν ἤδη ἀφύπνισε τὸ ἐξυπνητήριόν του, διότι εὕσκεται

δὲ πέραν, εἰς τὸ χωρίον των, τοὺς ἀναμένει νεαρὰ ἴσως γυνὴ κατατρυχομένη ὑπὸ τῆς ἐνδείας, πεινώσα ἀγάπην, ριγούσα ἐν τῇ ἀπομονώσει, χήρα ἧς ὁ σύζυγος ἀντὶ νὰ εἶνε ὑπὸ τὸ χῶμα εἶνε ἐν Ἀθήναις. Ὁ ἄνθρωπος οὗτος, ἡ γυνὴ ἐκείνη δύνανται μόνοι νὰ ἐννοήσωσι τὴν ξενητείαν, ἣν μετὰ τόσου πόνου περιγράφει ἡ δημοτικὴ μας ποίησις:

Νυστάζουν τὰ ματάκια μου, νυστάζουν τὰ καῦμένα
Νίτσα μου, ἔλα πλάγασε κοντά μου ἀκόμ' ἀπόψε
Νὰ σὲ χορτάσω φίλημα, νὰ σὲ χορτάσω λόγια

ΟΧΛΗΡΑ ΣΥΝΟΔΙΑ.

Κατὰ τὴν ἐλαιογραφίαν τοῦ Μάξ Λέβλινγκ.

εἰς τὴν φοβερὰν παραμονὴν τῶν ἐξετάσεων, ἀνοίγουσι τὸ παράθυρον καὶ τὸν καλοῦσι· ὀπωροπώλης τις ἐπὶ ὄνου κομίζων ἐξ ἀπομεμακρυσμένου λαχανοκήπου λαχανικὰ εἰς τὴν ἀγοράν, σταματᾷ αὐτόν καὶ πίνει ἐν σαλέπιον ὅπως θερμανθῇ.

Τὸν χειμῶνα ἐπιστρέφοντες ὄρθριοι ἐκ χοροῦ, ἐγκεκορδυλημένοι εἰς βαρεῖς ἐπενδύτας, ἐν ᾧ παγεραὶ ῥίπαι τοῦ ἀνέμου μαστίζουσι τὸ πρόσωπόν μας, συναντῶμεν τὸν σαλεπτιῆν· ἑναυλα δ' ἔχοντες εἰς τὸ ὄψα τὰ γοργὰ μέλη τοῦ Στράους καὶ πλήρες ἔτι τὸ βλέμμα ὠραίων μειδιαιμάτων καὶ πλαστικῶν στάσεων περικαλλῶν σωμάτων, περιβεβλημένοι ἔτι ὑπὸ τῆς ἀτμοσφαίρας τῆς εὐζωίας καὶ τῆς ἡδυπαθείας αἰσθανόμεθα ζωηρότερον τὴν βασανισμένην ζωὴν τῶν ἀνθρώπων τούτων, οἵτινες οὔτε ὕπνον χορταίνουσιν οὔτε ἄρτον, κακουχοῦνται δ' ἐν ῥυπαρίᾳ δι' ὀλίγα κερμάτια. Ἐκεῖ

Γιατ' ἐγὼ σύνταχ' αὐριο τῶχῳ γιὰ νὰ μισέψω
Νὰ τρέξω κάμπους καὶ βουνά, λαγαρία καὶ ποτάμια
Κ' ὁ θεὸς τὸ ξέρε, Νίτσα μου, ἂν θὰ ματαῖδωθοῦμε.

Τρίων μερῶν νιόνυφ καὶ ἄντρας τῆς πάει 'στὰ ξένα.
Δώδεκα χρόνους ἔκαμε 'στῆς ξενητείας τὰ μέρη.
Κ' ἡ δόλια ἐμυριολόγαγε, πικρὰ μυριολογάει.
„Τί νὰ σοῦ στείλω, ξένη μου, τί νὰ σοῦ προβοδήσω;
Νὰ στείλω μῆλο, σέπεται, κυδῶνι μαραγκιάζει
Νὰ στείλω μοσκοστάφυλο κ' ἐκεῖνο σταφιδιαίνει.
Σηκόνουμι τὴν χαραυγὴ, σηκόνουμ' ἀπ' τὸν ὕπνο
Βγαίνω 'στὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ, τηράζω ὁλόγουρά μου
Καὶ βλέπω ταῖς γειτόνισσαις μὲ τὸ παιδί 'στὰ χέρια.
Μ' ἐπῆρε τὸ παράπονο καὶ ἀρχίνησα νὰ κλαίω.
Γυρίζω πίσω θλίβοντας, σφογγίζοντας τὰ δάκρυα.
Βαρέθηκ' ἡ καρδοῦλά μου, μπιζέρισ' ἡ ψυχὴ μου
Χωρὶς ἄνδρα 'στὴν ἀγκαλιά, χωρὶς παιδί 'στὰ χέρια

Ἦχηρά σαλπίσματα μὲ διακόπτουσι· λόχος εὐζώνων μεταβαίνει εἰς πορείαν· ὁ στρατὸν αὐτῶν εἶνε ἐγγὺς τῆς κατοικίας μου ὀπισθεν κήπου· διὰ μέσου τοῦ φυλλώματος τῶν πευκῶν· ἐκλάμπει τὸ πορφυροῦν φέσιον τῶν εὐζώνων καὶ ἡ χιονώδης φουστανέλλα· εἶνε τὰ στελέχη τοῦ τάγματος, ὑπαξιωματικοὶ οἱ πλεῖστοι λεβέντηδες μὲ στρημμένον τὸν μύστακα, φέροντες θαυμασίως τὴν γραφικὴν στολὴν των· ἐκ τοῦ παραθύρου μου παρακολουθῶ τὸν βίον των· ἐννοῶ ἤδη τὴν γλώσσαν τῶν σαλπισμάτων των. Ἐκ πάντων δύο εἰσὶ τὰ ἀληθῶς ὠραῖα· τὸ σιωπητήριον ὅταν ἡ σάλπιγξ τοὺς παραγγέλλει νὰ σιωπήσωσι, νὰ κοιμηθῶσι· οἱ τόνοι παρατείνονται, σβύνονται, ὡς νανούρισμα μητρὸς, καταβιβάζουσιν τὴν φωνὴν τοῦ Νάνι νάνι μήπως ἀφυπνίσῃ τὸ παιδάκι τῆς τοῦ ὁποίου ἤρχισαν νὰ κλείουν τὰ βλέφαρα· καὶ τὸ ἐρετήριον· τοῦτο εἶνε ζωηρόν, φαιδρόν, γοργόν· κρούεται περὶ τὴν πέμπτην καὶ ἡμίσειαν ὥραν τῆς πρωΐας, τὴν ὥραν τοῦ ἡδέος ἐωθινοῦ ὕπνου, καὶ σ' ἐξυπνᾷ παιγνιωδῶς, ὡς ὠραῖον προσφιλες πρόσωπον ἀφυπνίζον σε τὴν αὐγὴν μετὰ γελώτων, μετὰ χάριτος, μετὰ μαργιολιᾶς.

Ἐκαστὴν ὥραν ἀλλάσσει ὁ φρουρῶν σκοπός· μετὰ τὸ μεσονύκτιον δὲ ἐν τῇ σιγῇ τῆς καθευδούσης πόλεως ἔχει πολὺ τὸ ἄγριον ἢ κραυγὴ:

— Ἀλ λαγὴ!

Ἀλλ' ἀγριωτέρα ἔτι, μετάγουσα τὸ πνεῦμα εἰς κινδύνους καὶ νυκτερινὰς ἐφόδους εἶνε ἡ κραυγὴ: Εἰς τὰ ὅπλα! . . βροντωδῶς ἀναπεμπομένη, ἅμα τῇ ὁποίᾳ ἀνατινάσσονται ὡς αἰγαγροὶ οἱ εὐζῶνοι καὶ ἀρπάζουσιν ἕκαστος τὸ ὅπλον του.

Πρὸ τινων ἡμερῶν ἤρξατο ἐν τῷ στρατοδικεῖῳ ἡ ἐκδίκασις τῆς κατὰ τῶν ὑπαξιωματικῶν τῆς ἐν Κούτρα διλοχίας κατηγορίας· καὶ ἀναξέεται τὸ τραῦμα ὅπερ δὲν εἶχεν εἰσέτι ἐπουλωθῇ, καὶ ἐπανερχεται ἡ ὀδυνηρὰ ἐκείνη ἀνάμνησις.

Τόσον μεγάλη περὶ τῶν εὐζώνων ἐπακράτει ἰδέα! ἡ φουστανέλλα των ἀνεκάλει τόσα ἡρώϊκά ἀνδραγαθήματα! καὶ αἰφνης παραδίδουσι τὰ ὅπλα καὶ σύρονται εἰς τὴν αἰχμαλωσίαν ὡς ἀγέλη· τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἐν ἰδανικὸν συνετρίβῃ ἐν ἡμῖν, ὡς πολῦτιμον ἀγαλμα καταπεσὸν τοῦ ὑποβάθρου του. Ἡ θλίψις καὶ ἡ ἀγανάκτησις ἡμῶν δὲν εἶχεν ὅρια.

Πάντες τοὺς ἐμεμφόμεθα διατί δὲν ἀπέθανον· ἐξετοξεύσαμεν κατ' αὐτῶν πᾶσαν ὕβριν, ἣν ὑπηγόρευεν τὸ πατριωτικὸν μας ἄλγος. Ἐπειτα ἐβεβαιώθημεν ὅτι οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι ἐπραξαν ὅ,τι ἠδύναντο διὰ ν' ἀποθάνωσι, ἀλλ' ὅτι ὁ θάνατος δὲν τοὺς ἠθέλησε· ὅτι προστίμων μυριάκις νὰ κοκκινίσωσι διὰ τοῦ αἵματός των τὸν ἀπαισίον ἐκείνον βράχον παρὰ νὰ φυλάττωσιν αὐτὸ ἐν ταῖς φλεβί των ὅπως ἀνέρχεται εἰς τὸ πρόσωπόν των καὶ κοκκινίζει αὐτὸ ἐξ αἰσχύνης. Κ' ἐγὼ τότε ἔγραφα ἐν τινι ἐφημερίδι νὰ τοὺς ἐνδύσωσι μαύρην τριχίνην φουστανέλλαν πρὸς ἀνάμνησιν τοῦ αἵσους των!

Ἀλλὰ μετενόησα διὰ τὴν γενικὴν ἐκείνην καταδίκην ὅτε τὸ παρελθὸν Πάσχα μετέβην εἰς τὰ ἀπαράγγματα ὅπου ἦσαν ἐστρατωνισμένοι οἱ εὐζῶνοι.

Ἐκαστον Πάσχα τὰ εὐζωνικά τάγματα, συνεχίζοντα τὰς ἀρματολικὰς παραδόσεις, κοσμοῦσιν, ὅπου καὶ ἂν καταυλίζωνται, διὰ δαφνῶν καὶ μυρσινῶν τὰς σκηνάς ἢ τὸν στρατῶνα, τραγουδοῦσι τὰ ἀπαράμιλλα κλέφτικα τραγούδια των καὶ χορεύουσι τὸν τζάμικον περὶ τὸ φηγόμενον εἰς τὴν συβλάν ἀρνίον.

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην οὔτε δάφναι οὔτε μυρσῖναι, οὔτε χορὸς οὔτε ἄσματα· οἱ εὐζῶνοι ἐβάδιζον καθ' ὁμίλους σοβαροί, κύπτοντες τὴν κεφαλὴν ὡς αἰσχυνόμενοι ἑαυτούς. Τὸ ἀρνίον ἐφῆνετο ἐν σιγῇ.

Ἐπλησίασα εἰς τὸν ἐπιλοχίαν Μιλτιάδην Γιαταγάναν, ἀδελφὸν τοῦ ἡρωϊκῶς πεσόντος εἰς τὰ σύνορα Ἡρακλέους Γιαταγάναν, ἐπικινδύνως δὲ καὶ τοῦτον πληγωθέντα ἐν Γκριτζόβαλι ἐνθα ἡγωνίσθη ὡς ἀληθὴς ἄνδρεως.

— Διατί αὐτὴ ἡ κατήφεια; τὸν ἠρώτησα.

— Ὅπως εἴμεθα ἡμεῖς τώρα, τὰ στολίδια καὶ τὰ τραγούδια μᾶς λείπουν! μοὶ εἶπε μετὰ πόνου.

Οἱ φιλότιμοι καὶ γενναῖοι ἄνδρες! ἦσαν ἀπαρηγόρητοι διὰ τὴν συμφορὰν ἐκείνην, ἐπένθουν διὰ τὴν ἀτίμωσιν τοῦ εὐζωνικοῦ ὀνόματος, ἕνα μόνον ἔχοντες πόθον, φλογερὸν πόθον, ν' ἀποπλύνωσιν ὡς τάχιστα τὸν ρύπον ἐκείνον . . .

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ Π. ΚΟΥΡΤΙΔΗΣ.

Γ. Γ. Οἱ δικασθέντες ὑπαξιωματικοὶ ἠδωθήσαν πάντες πλὴν ενός· οὐδεὶς αὐτῶν, μηδὲ τοῦ καταδικασθέντος εἰς διαιτὴ εἰρκτὴν ἐξαιρουμένου, ἀπεδείχθη ἀνὴρ· οἱ πλεῖστοι τούναντιον εἶχον πολεμήσει γενναίως.

1. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΗΡΟΚΛΗΣ ΒΑΣΙΑΔΗΣ (ἐν σελ. 289).

2. Ο ΓΕΛΩΤΟΠΟΙΟΣ. Εἰκὼν ὑπὸ Καρόλου Γκέρτς (ἐν σελ. 293). Ἡ εἰκὼν παριστάνει σκηνὴν ἐκ τοῦ βίου ἐν ταῖς εὐρωπαϊκαῖς αὐλαῖς κατὰ τοὺς μεσαιωνικοὺς αἰῶνας, ὅτε ἐκάστη αὐτῶν εἶχε καὶ τὸν γελωτοποιόν της. Αἱ ἀβραὶ καὶ περικαλλεῖς νεάνιδες ῥίπτουσιν ἄνθη κατὰ τοῦ ταλαιπώρου ἀνθρώπου, ὅστις ἐν τῷ ἄσματί του ἐπέτρεψε ν' ἀναμιχθῇ καὶ ἡ φωνὴ τῆς καρδίας του.

3. ΕΞΟΡΥΞΙΣ ΚΕΧΩΣΜΕΝΩΝ. Εἰκὼν ὑπὸ Ademollo (ἐν σελ. 297). Ζωηρὰ μένει εἰσέτι ἡ ἀνάμνησις τῶν κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη ἐπισυμβάντων φρικτῶν σεισμῶν, ἰδίᾳ ἐν Πελοποννήσῳ καὶ ἐπὶ τῶν ἰταλικῶν ἀκτῶν τῆς Λιγυρίας καὶ

τοῦ κόλπου τῆς Νεαπόλεως. Ἐν ἐπεισόδιον τῶν ἀπαισίων ἐκείνων ἡμερῶν παριστάνει ἡ σήμερον παρατιθεμένη εἰκὼν. Ὑπὸ τὰ συσσωρευμένα ἐρείπια τῶν οἰκιῶν ἀναζητοῦνται τὰ κεχωσμένα πτώματα, καὶ ἐπὶ τῶν προσώπων τῶν παρισταμένων ζωγραφεῖται ἡ υπερτάτη ἀγωνία ἐνώπιον νέου Ἰσως σπαρακτικοῦ θαύματος, δι' οὗ θ' ἀποκαλυφθῇ ὅτι καὶ ἔτερον ἀπώλεσαν προσφιλες ὄν. Αἱ καταστροφαί, τὰς ὁποίας τόσον αἰφνιδίως ἐπιφέρει εἰς τὸν βίον μας ἡ φοβερά υποχθόνιος δύναμις, μᾶς ὑπομνησκουσιν ὅτι ὁ πολιτισμὸς μας εἶνε ἐντελὲς ἀδύνατος καὶ ἀσθενὴς ἐναντίον τῆς βίας τῶν ἀχαλινῶτων στοιχείων τῆς φύσεως.

4. ΟΧΛΗΡΑ ΣΥΝΟΔΙΑ. Κατὰ τὴν ἐλαιογραφίαν τοῦ Μάξ Λέβλιγκ (ἐν σελ. 300). Τὴν θέσιν τῆς νεαρᾶς χωρικῆς δύναται νὰ φαντασθῇ ὁ ἀναγνώστης.